

og der stjæler, og saa Amtmanden svarede: Det bryder jeg mig ikke det Ringeste om. Gaa Du bare hjem og læg Dig, det vil jeg ikke have Noget med at gjøre. Hvad skulde vi bømme om en saadan Mand? Eller tænk nu, hvis der kom Mænd fra et Sogn til Herredsfogden og sagde: Vor Sognesfoged i det Sogn, vi er fra, bedrager, stjæler og gjør forskjellige Ulovligheder; vi komme derfor her til Dem som hans nærmeste Foresatte og melde, at saadan gaar det til — og Herredsfogden saa svarer: Nei, det vil jeg ikke have det Sjæreste med at gjøre. Men paa en omtrent lignende Maade har den høitærede Krigsminister behandlet mig. Jeg er gaaet op til Ministeren med fuldgjeldige Beviser i min Lomme og den høitærede Minister? — Nei! Han vilde ikke tage imod dem. Jeg svarede naturligvis den høitærede Minister: Ja det er mig selvsølgelig personlig ligegyldigt, i Henhold til Grundlovens §§ 62 og 57 kan jeg tage mig det let og stille en Forespørgsel i Folkethinget. Jeg havde imidlertid ment, at Sagen var bedst tjent med, at slige Misbrug hævdes, uden at man gik den Vej, som jeg er nødt til at gaa i Dag. — Derfor vil jeg foreløbig, indtil jeg har hørt den høitærede Ministers Svar, slutte med at sige, at naar jeg rejser og har reist dette Spørgsmaal og vel i Fremtiden bliver nødsaget til at rejse det paa samme Maade — i alt Fald saa længe som den høitærede Krigsminister er Minister — saa er det i den gode Hensigt at bidrage til en human og god Mand i Hæren og paa ingen mulig Maade for at ødelægge Disciplinen. Det, jeg forlanger, og det, vi forlange, er, at vore Søner, naar de komme ind og skulle uddannes til Fædrelandsforvarere, da blive behandlede paa en human og menneskelig Maade, det er det Æneste, vi forlange, og det er det, som jeg fremdeles føler mig nødsaget til at forlange paa den Maade, som jeg har forlangt det i Dag. Derfor slutter jeg foreløbig med at rette den Forespørgsel til den høitærede Minister:

„Næter den høitærede Krigsminister at lade foretage en Undersøgelse af den Behandling, som Artillerirekruterne under Uddannelsen ere underkastede fra deres Overordnede Side.“

Formanden (Berg): I Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag nævnte han: „En gal Mand kan ogsaa give et viist Raad“, og satte det derefter i en saadan Forbindelse med Udtalelser om tvende navngivne Mænd, at det kunde tænkes, at det var det ærede Medlems Mening at anvende det

paa dem. Jeg forudsætter imidlertid, at det ikke var det ærede Medlems Mening at sigte til navngivne Mænd med det betegnede Udtryk (Ophold). Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke selv har villet anvende det betegnede Udtryk: gal Mand o. s. v. paa nogen af de tvende nævnte Mænd; et nuværende og et forhenværende Medlem af dette Thing.

Forespørgeren (Bust): Det har selvsølgelig aldrig været min Hensigt, da jeg anførte det bekjendte Ordspørg, som siger: Man skal tage et viist Raad fra en gal Mand, men gaa hastig fra ham, paa nogen Maade at ville fornærme eller rette nogen Sigtelse hverken mod et forhenværende eller mod et nuværende Medlem af dette Thing. Jeg har kun anført et Ordspørg.

Formanden (Berg): Det har altsaa, som jeg forudsatte, ikke været det ærede Medlems Mening. Med den Erklæring skal jeg være tilfreds.

Krigsministeren (Bahnsen): Da det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust) saa vidtløftig kom ind paa, hvad der var foregaaet mellem ham og mig forleden Dag og deraf søgte at uddrage en vis Konklusion med Hensyn til min Opfattelse af Myndighedsmisbrug ved Hæren i det Hele taget, som om jeg skulde være en Mand, der ikke brød sig om, at saadanne Myndighedsmisbrug bleve tiltalte og straffede, saa finder jeg mig nødsaget til ogsaa at gaa nærmere ind paa, hvad der passerede mellem ham og mig. For det første maa jeg da omtale, at jeg ikke, saaledes som det ærede Medlem sagde, afsviste Sagen og ikke vilde have Noget dermed at gjøre, men opfordrede ham til at gaa en anden Vej. Jeg sagde: De kan lade de Folk eller denne Mand selv gaa til Afdelingen og klage, og naar saa Afdelingen ikke vil tage sig af Sagen, saa skal jeg vise, at jeg har Myndighed nok til at lade Sagen nærmere undersøge. Det er en anden Ting. Han kom saa senere til at tale om, hvad man vilde sige om den Amtmand eller Herredsfoged, der havde afvist en Klage paa en saadan Maade; men der skal jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette ikke ganske hører her hen, idet Analogien til en Amtmand vilde være den kommanderende General, og Analogien til en Herredsfoged vilde være en Afdelingschef. Til ingen af den Slags Folk er det ærede Medlem gaaet, han gik strax til mig, og jeg sagde, at jeg ikke